

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 588/2024
14.05.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Радославе Мађаров и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Петар Митов адвокат из ..., против тужене Опште болнице Пирот, чији је пуномоћник Милан Петровић адвокат из ..., ради поништаја решења о изрицању мере за непоштовање радне дисциплине, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3049/2023 од 20.09.2023. године, у седници већа одржаној дана 14.05.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3049/2023 од 20.09.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3049/2023 од 20.09.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3049/2023 од 20.09.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Пироту П1 35/23 од 15.05.2023. године у првом ставу изреке којим је одбијен тужбени захтев за поништај решења тужене о изрицању мере за непоштовање радне дисциплине број ... од 19.11.2021. године. Ставом другим изреке, преиначена је иста пресуда у другом ставу изреке и обавезана тужиља да накнади туженој трошкове парничног поступка у износу од 69.000,00 динара, док је део захтева за накнаду парничних трошкова преко наведеног износа до износа од 90.000,00 динара, досуђеног првостепеном пресудом одбијен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавила посебну ревизију (члан 404. ЗПП).

Тужена је у одговору на ревизију предложила да се она одбаци као недозвољена или одбије као неоснована, и тужила обавезе на накнаду трошкова поступка поводом тог правног лека.

Предмет спора је захтев тужиле за поништај решења тужене од 19.11.2021. године о изрицању мере опомене са најавом отказа уговора о раду (члан 179а став 3. Закона о раду) због повреде радне дисциплине из члана 179. став 3. тачка 1. Закона о раду – одбијања тужиле да поступи по решењу тужене бр. ... од 01.10.2021. године, којим је од 05.10.2021. године упућена на рад у Ковид болницу у Крушевцу.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права.

По оцени Врховног суда, у овом спору нема правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, која би требало размотрити одлучивањем о тужилној посебној ревизији.

Уз ревизију нису приложене правноснажне судске одлуке, донете у истим или битно истоветним чињенично-правним споровима, у којима је побијано решење послодавца о отказу уговора о раду у смислу члана 179. став 3. тачке 1. и 8. Закона о раду, односно изрицању неке од мера из члана 179а наведеног закона, због одбијања запосленог у здравственој установи да током проглашеног ванредног стања услед пандемије вируса Ковид 19 или након његовог престанка, буде упућен у другу здравствену установу у којој постоји дефицит медицинског особља.

Судске одлуке и закључци највишег суда, на које се ревидент позива и које су приложене уз ревизију као потврда потребе да се о изјављеној посебној ревизији одлучује ради уједначавања судске праксе, по оцени Врховног суда такву потребу не оправдавају.

Станке нису закључиле анекс уговора о раду којим су извршиле измену услова рада из уговора о раду од 01.07.2011. године и анекса 1 тог уговора од 30.04.2018. године, да би за дозвољеност тужилине посебне ревизије био релевантан закључак усвојен на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 04.10.2010. године о праву запосленог који не прихвати анекс уговора о раду да у радном спору поводом поништаја одлуке о престанку радног односа (члан 179. став 5. тачка 2. Закона о раду) оспорава законитост понуђених измењених услова рада, односно закључак утврђен на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 12.10.2021. године о разлозима због којих се може тражити ништавост уговора о раду и његових измена, и незастаривости тужбе за утврђење ништавости.

Исти значај за дозвољеност тужилине посебне ревизије ради уједначавања судске праксе имају и приложене одлуке судова опште надлежности, односно сентенца из одлуке Уставног суда Републике Србије УО 494/2004 од 14.07.2005. године. Означеном одлуком Уставног суда утврђено је да нису у сагласности са Уставом и законом делови појединих одредби Појединачног колективног уговора послодавца

закљученог у време важења Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“ број 70/01 и 73/01), који је престао да важи у току поступка пред Уставним судом, због чега је оцена законитости оспорених одредби колективног уговора вршена у односу на Закон о раду („Службени гласник Републике Србије“ број 24/05), важећи у време одлучивања Уставног суда. Према одредбама тог закона (члан 171.) измене уговорених услова рада могу се вршити само анексом уговора закљученим између послодавца и запосленог, а не решењем директора. Могућност да запослени буде привремено премештен на друге одговарајуће послове на основу решења, без понуде анекса уговора у смислу члана 172. Закона о раду, прописана је новелама тог закона – Законом о изменама и допунама Закона о раду („Службени гласник Републике Србије“ број 75/14), додавањем члана 172а којим је таква могућност прописана ако постоји потреба да се одређени посао изврши без одлагања, а премештај запосленог на друге одговарајуће послове временски ограничен на 45 радних дана у периоду од 12 месеци.

О тужилиној посебној ревизији није потребно одлучивати ни ради новог тумачења права.

Измена уговора о раду уређена је одредбама чланова 171. – 174. Закона о раду, и по правилу се врши закључењем анекса уговора о раду, чију законитост запослени може оспоравати пред надлежним судом и након његовог потписивања, односно у судском поступку поводом отказа уговора о раду у смислу члана 179. став 5. тачка 2. тог Закона – одбијања понуде анекса уговора у остављеном року или непотписивањем анекса у року из члана 172. став 1. наведеног Закона.

У овом случају, измена уговорених услова рада није извршена закључењем анекса уговора о раду. Тужилца је привремено премештена на друге одговарајуће послове у другој здравственој установи, решењем директора тужене донетим на основу члана 172а у вези члана 192. став 1. тачка 1. Закона о раду. То решење је, сагласно члану 193. став 1. наведеног Закона, сачињено у писаном облику и садржи образложење и поуку о правном леку. Против тог решења тужилца није покренула радни спор у преклузивном року из члана 195. став 2. Закона о раду. На то решење се по аналогији не може применити члан 172. став 3. Закона о раду, и у поступку за поништај решења о изрицању дисциплинске мере из члана 179а тачка 3. тог Закона утврђивати ништавост решења о премештају, из разлога због којих је тужилца одбила да ради у другој здравственој установи и другом месту рада.

Из тих разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У радном спору који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа ревизија није дозвољена, без обзира на означену вредност предмета спора. Побујаном другостепеном пресудом правноснажно је одлучено о тужбеном захтеву за поништај решења о изрицању дисциплинске мере, на основу ког тужилин радни однос није престао, због чега је њена ревизија недозвољена с обзиром на природу – карактер спора.

Стога је, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

Трошкови одговора на ревизију, по оцени Врховног суда, нису били нужни. Зато је захтев тужене за њихову накнаду одбијен и применом члана 165. став 1. у вези члана 154. став 1. ЗПП одлучено као у трећем ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**